

Chord Hugo 2

Autor: Daniel Březina

19. prosinec 2017

Jihoanglickou značku Chord Electronics provází pověst manufaktury se značně svébytným vizuálním pojetím komponentů a zároveň firmy, která jaksí jednoduše ví, co činí. Zejména pak jde-li o D/A převodníky - jejich vítězné tažení i vodami (relativně) zaplatitelných komponentů započal před nemnoha lety přenosný D/A převodník a sluchátkový zesilovač Hugo, následovaný vysloveným hitem Mojo (doplňným nedávno bezdrátovým modulem Poly) a pak ještě stolním modelem Hugo TT. Nastal čas na novou generaci a proto jako první přichází Hugo, doplněný jednoduše o pořadové číslo 2.

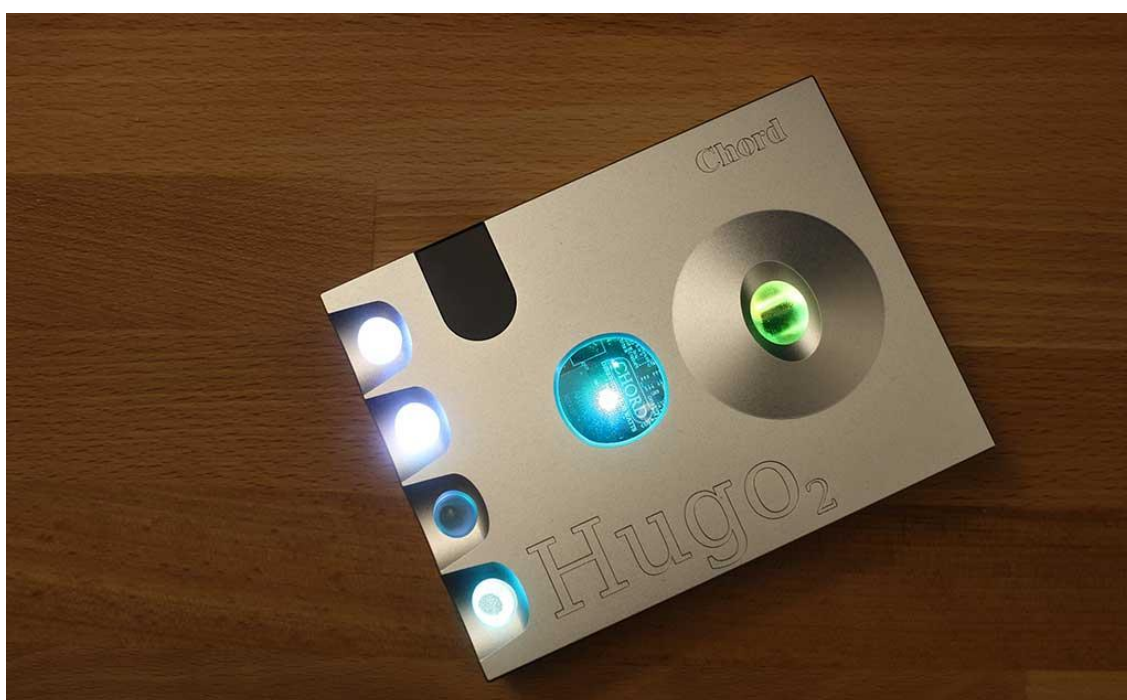
Pokud jste viděli původní Hugo (nebo ostatně jakýkoliv produkt Chord), asi vás pojetí přístroje nijak nepřekvapí. Půl kilogramu vážící převodník / sluchátkový zesilovač je uzavřen v kvádříku s půdorysem 13 x 10 cm o výšce 2,1 cm. Právě ne úplně kapesní rozměry a ne úplně zanedbatelná váha trochu sabotují pozici Hugo 2 jako přístroje na cesty, ale s trochou odhodlání to samozřejmě možné je. Spíše domácí určení pak podtrhuje i přítomnost dálkového ovládání.

Celkové zpracování šasi je výjimečně dobré - hliníkové tělo má oblé hrany, vpředu je čtveřice prohlubní s kuličkami pro základní ovládání, v zadní části pak velká prohlubeň s otočnou kuličkou, pomocí níž se reguluje hlasitost. Každá z těchto kuliček září barvami, jednou či vícero a tím se ukazuje provozní stav a navolené funkce - je to více manýristické a efektní než intuitivní a pohodlné, ale zvyknete si rychleji, než se zdá. Typ vstupního signálu pak objevíte pomocí barvy zařící přes okulus, který otevírá pohled na obvodovou desku.

Při pohledu zepředu (tedy tam, kde jsou ovládací tlačítka) najdete dva USB porty - jeden datový, jeden nabíjecí (plně nabitá baterie stačí na 5 - 7 hodin přehrávání). Tlačítka pak přepínají filtry, vstupy, crossfeed (což ovlivňuje pocit prostoru při poslechu přes sluchátka) a nakonec je tu spínací tlačítko. Na druhém konci přístroje je signálový výstup - jak 6,3 mm jack, tak 3,5 mm jack, jsou tu ale i klasické analogové cinche. Spíše jako doplněk je tu i 3,5 mm digitální koaxiální vstup a plnoformátový vstup optický. Co vidět není, to je možnost připojení přes Bluetooth.

Mozkem přístroje je systém programovatelných filtrů FPGA na bázi řešení Xilinx Artix 7 se zcela vlastním softwarem od Chord. Výstupní výkon 94 mW do 300 ohm, respektive až 740 mW do 32 ohm dodávají obvody pracující ve třídě A. Vlastní řešení je výjimečně technicky brilantní - výstupní impedance je pouhých 0,025 ohm, celkové harmonické zkreslení včetně šumu je při plném výkonu 3V maximálně 0,0001% (váženo křivkou A do 300 ohm na 1 kHz). Odstup signálu a šumu 126 dB je pak přímo výjimečně dobrý.

Hugo 2 nativně podporuje přehrávání PCM signálu do rozlišení 32 bit / 768 kHz a jednobitové DSD až do osminásobné úrovně, neboli DSD512. Rozsah zpracovávaných signálů tak je oproti první generaci poplatnější aktuálnějším standardům. Škoda, že chybí (relativně) slibné MQA.

Regulace hlasitosti probíhá v digitální doméně s kroky po 1 dB. Regulaci lze též vynechat a přepnout tak Hugo 2 do role klasického D/A převodníku s linkovým výstupem (na výstupu jsou nicméně 3V místo typičtějších 2V).

Kompletně vlastní řešení Chord umožňuje i práci s mnoha filtry - Hugo 2 nabízí celkem čtyři různé (a opravdu zřetelně jinak znějící). V kombinaci s již zmíněnými čtyřmi stupni crossfeed jde o zajímavý nástroj, jak si optimalizovat poslech přes sluchátka.

Chord Hugo 2 jsme poslouchali se sluchátky Sennheiser HD 26 Pro, Sennheiser IE 8 a vypůjčenými Sennheiser HD 800 či Audeze LCD-4. Měli jsme možnost porovnávat s Chord Mojo / Chord Poly, Apogee Groove nebo ASUS Xonar Essence MUSES MKII či OPPO UDP-205. Krátce pak také v roli D/A převodníku, sbírajícího digitální data z McIntosh MCD550 a řídícího monobloky MC601 též značky. Ve Studiu Špalíček tuto sestavu doplňovaly GoldenEar Triton Reference a Bowers&Wilkins 802 D3, vše propojeno kabely Cardas od úrovně Cygnus výše. Používali jsme náš osvědčený USB kabel Cardas Clear HS USB.

Chord Hugo první generace uměl z malého těla vydobýt spoustu, spoustu energie pro basové spektrum a i přes menší sluchátka (o velkých nemluvě) je cítit, jak je basová linka ve "Spiritual" Charlie Haden a Pata Methenyho ("Beyond the Missouri Sky" | 1997 | Verve | 537 130-2) mohutná, jakou má nástroj váhu a jak každá rozeznělá struna rozdmýchá doslova příval temné energie. Mrouknutí nástroje je hutné, tuhé a nesmírně konkrétní a soustředěné. Razantní záťah se pojí s umírněným, nepřehnaným objemem, žádné nafukování nebo zdůrazňování, jen výtečná autorita. Hugo 2 umí přenést i ten vřelý charakter zjevně drahého nástroje, umí vystihnout jeho "dřevěnou" náтуру a pečlivě artikulovat všechny tóny. Je to také krásně barevné, cítíte všechny polohy i průběh tónů - na tak malé zařízení je to výtečné.

Autoritativní, až neuvěřitelně sebevědomou kontrolu předvádí Hugo 2 také ve středním pásmu (on ostatně všude, abychom to zkrátili) - hlas Madeleine Peyroux v "Dance me to the end of love" ("Careless Love" | 2004 | Rounder | 0602498235836) byl parádně čistý a soustředěný, velmi autentický a krásně do hloubky prokreslený a plastický. Hugo 2 vládne nad reprodukcí nesmírně pevnou rukou, není tu ani stopy po jakékoliv nejistotě a navíc přiděl energie je s ohledem na maličké tělo převodníku až šokující. Spolu s parádně transparentním přednesem jde ruku v ruce i samozřejmá čitelnost a srozumitelnost, reprodukce má nadhled a také je tu tělo a hmota, je to hodně plnokrevný zvuk.

Pocitově velká výkonová rezerva ale nezpůsobuje valivý, velký a těžký zvuk, naopak je Hugo 2 mimo jiné i nesmírně agilní a třeba výšky v "Ralph's New Blues" od The Modern Jazz Quartet ("Concorde" | 2008 | Prestige | 0888072306530) jsou krásně rychlé, svěží a i když možná posazené lehce na znělejší, světlejší stranu spektra, zůstávají realistické. Objemově je jich dost, ani jemný činel nezapadá do pozadí, naopak jeho ševel je už výtečně rozpracovaný, každý tón je jasně artikulovaný a ohraničený, převodník s přehledem stíhá i ticho mezi tóny a ty jsou tak pečlivě, jasně a lehounce plynoucí. Vibrafon je pak velký, kulatý, doznívá dlouho a oba nástroje jsou skvěle prokreslené - Hugo 2 má už opravdu high-endové schopnosti.

Snad ještě lepší je pak dynamika malého přístroje, která jde ruku v ruce s celkovou nadupaností přednesu a jeho výtečnou kontrolou. Dynamické špičky v "Thieves and Poets (Part 2)" Johna McLaughlina ("Thieves and Poets" | 2003 | Glenray | 0602498010754) byly živé, přechody rychlé a sebejisté a drajv skladby je vynikající. Nemusíte se bát seberychnějšího náběhu tónů a sebedramatičtější špičky, Hugo 2 si to přebere a vášnivě a energicky to pustí dál. Dynamika je prostě výtečná, není co vytknout a nezbývá než vybrat ta správná sluchátka, která to unesou.

Pečlivě kontrolovaný přednes sice možná není typicky analytický, na to je trošičku hřmotný a mohutný, ale třeba v "Min Módir" od Eivor ("The Dali CD Volume 4" | 2015 | Dali | 474 564 6) si můžete vychutnat i velmi nenápadné detaily jako cinknutí perkusí tam nebo ševel publika támhle - je fakt, že Chord má někdy tendence být až na hraně příjemné expresivnosti, všechno se to na vás valí a řine s nezlomnou energií a autoritou, ale rozlišení je už opravdu dospělé a v dané kategorii skvělé, nijak citelně nezaostává ani ve zmíněné sestavě McIntosh.

Podání prostoru Stingovy "Roxanne" ("Symphoncities" | 2010 | Deutsche Grammophon | 274 2537) bylo zajímavé ovlivňovat pomocí řízení crossfeed, ale i různých filtrů. Každá kombinace zní maličko, ale slyšitelně jinak a jen na vás, co bude ideál pro vaše uši a sluchátka. I v "nejužším" nastavení ale scéna v pravolevém směru vystupuje pocitově až za sluchátka a má dokonce hloubku, která stojí za řeč, což není u sluchátkového poslechu úplně samozřejmé. Pevná ruka pak jasně drží nástroje zafixované na místech, s konkrétním ohraničením a příkladně plastickým podáním.

Ačkoliv Hugo 2 má tak trošku svůj vlastní zvukopis, je radost ho poslouchat - ani větší orchestrální klasika, Lisztův "Mefistofeles" v podání RSO Berlin a Eliahu Inbala (1995 | Denon | CO-78826), není tonálně nerealistická a lehounce vřelejší stopa je spíše příjemná, sytý, pevný, přesný, úderný a nesmírně dynamický zvuk je sebevědomě samozřejmý a dokáže zprostředkovat ten intenzivní dojem ze skladby.

Britský Chord jednoduše převodníky umí, to se jim musí nechat - ať už je to zajímavý "levný" model Mojo s originálním bezdrátovým doplňkem Poly, ať už je to vpravdě parádní Dave či výtečný 2Qute, nebo ať je to právě středoproudý model Hugo ve druhé generaci. Poněkud excentrické pojetí přístroje se všemi těmi barvičkami a efekty by vás možná jako jediné mohlo odradit, protože konektivita ani zvuk tu s ohledem na cenu limitem rozhodně nejsou ani trochu. Fajn pak je i to, že Hugo 2 můžete mít snadno jako prvek ve své domácí sestavě a v případě potřeby jej jen vyjmete a nesete si s sebou high-endový zvuk kam potřebujete (velikost a váhu při poslechu na cestách nějak zvládnete - třeba i díky dostupnému pouzdru pro snazší přenášení). Jste-li tak na sice ne možná suše věrný, ale zato energický, dynamický, pěkně od nejhlubších basů sebevědomý a autoritativní zvuk, Hugo 2 umí nabídnout opravdu intenzivní muzikální zážitek a hudbu (i s trochou své vlastní signatury) protlačí v podstatě jakýmkoliv sluchátky i jakýmkoliv řetězcem se zábavnou sebejistotou.

Kč 55 990,-